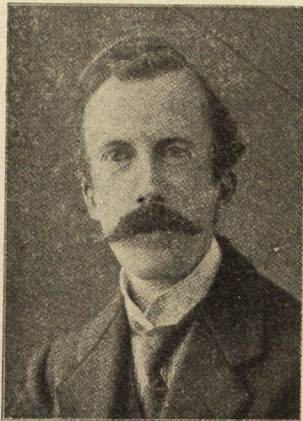

личава съ своя специфичен северен характер — самобитна мелодика и майсторски контрапункт.

Нилсонъ, Христина — Nilsson, Christine — знаменита драматическа пѣвица, род. 20 авг. 1843 въ Вексйо (Шведция), умр. 22 мартъ 1921 въ Стокхолмъ, 8 годишна започва да учи, заедно съ братъ си, пѣние и цигулка при своя баща, беденъ закупвачъ, самъ пѣящъ, и съ децата си ходѣлъ по панаиритѣ и сбороветѣ на околността да свирятъ и пѣятъ, кждето единъ, разбирающъ отъ изкуството господинъ — Торнехиелмъ — оценява гласовия даръ на 14 годишното момиче, и го завежда въ Стокхолмъ при баронеса Лойхаузенъ, при която започва да учи пѣние, а после и при Фервалдъ — капелмайсторъ въ операта. Подпомогната отъ баронесата, учи още 3 години при Масе и Вартелъ въ Парижъ, кждето дебютира съ блѣскавъ успѣхъ въ „Театъръ-лирикъ“, като Виолета въ „Травията“ — и получава ангажиментъ за 3 години. Следъ блѣскави гостувания въ Лондонъ, Петербургъ, Виена, Хамбургъ и Америка, бива ангажирана въ „Голѣмата опера“. Гласътъ на Н. — високъ сопранъ, съ голѣмъ обемъ, е билъ не много мощенъ, но съ особно красивъ тембъръ и мекота, и запазилъ свежестта си до късна възраст.

Ниманъ, Албертъ — Niemann, Albert — знаменитъ нѣмски пѣвецъ — героиченъ теноръ, род. 15 ян. 1831 въ Еркслебенъ при Магдебургъ, умр. 13 ян. 1917 въ Берлинъ, започналъ кариерата си въ Десау като актьоръ и хористъ, обрѣща на придворния капелмайсторъ Фр. Шнайдеръ внимание съ прекрасния си гласъ, учи при баритониста Нушъ, пѣе на малки сцени, после въ Берлинъ и Хановеръ, кждето за него се заинтересува кралъ Георгъ V, и му дава срѣдства, за да учи при Дюпрецъ въ Парижъ. Следъ завръщанieto си. пѣе 1860—66 въ Хановеръ и после въ Берлинската кралска опера до 1887, гостувайки на всички голѣми нѣмски сцени, въ Парижъ — „Танхойзеръ“, блещейки и въ Байройтъ като „Зигмундъ“. Н. е ималъ и изключителенъ сценически даръ, та славата му се основава както на гласа, тъй и на играта му.

Ниманъ, Валтеръ — Niemann, Walter — компонистъ, музикаленъ писателъ и критикъ, род. 10 окт. 1876 въ Хамбургъ, училъ при баща си и Хумпердинкъ, после въ университета (Риманъ) и консерваторията

Валтеръ Ниманъ

(Райнеке—пиано) въ Лайпцигъ, кждето има постоянното си мѣстожителство. Композициитѣ на Н. сж, главно, въ областта на клавирната музика: сонатини, сонати, прелюдии, сюити, вариации, интересни — въ романтиченъ и модеренъ стилъ — миниатюри, екзотични кжсове: „Япония“, „Китай“, „Фараонова земя“, идилли („Антична“, „Горска“), „Холщайнска“ и „Швардцвалдска“ сюити — въ старъ стилъ, ноктюрни, „Пастелни картини“, „Плѣтни картини“, „Майсенски порцеланъ“, „Хамбургски типове и картини“, „Шестъ импресии“, „Галантна музика“, „Павана и Гавота“, „Модерна танцова сюита“, „Менуетъ и бурѣ“, „Две бразилски рапсодии“ и пр. „Порцеланови фигури и картини отъ прочути манифактури“, „Моята книга за пиано“ (2 тетр. 1932) — до сега надъ 120 опуса — прочувствена, изящна, цвѣтиста клавирна поезия. Писателската дейность на Н. е срѣдоточена пакъ главно върху пианото и фор-